— Кога?

— Миналѫтѫ нощь.

— Бѣсъ ты търтилъ излѣзохѫ четырмата и отиде Гырджикътъ!

На онзи часъ чу ся тропотъ отъ каляскѫ що идеше извънъ и движеніе голѣмо ся съгледа между множеството въ дворътъ на полиціѭтѫ.

Бѣше каляската на министрътъ на Полиціѭтѫ.

Тойзи който крыеше лицето си подъ рогозянѫтѫ шапкѫ скокнѫ, и когато министрътъ слѣзе отъ каляскѫ-тѫ и минуваше край него, рече му излека по турскы.

— Ваше прѣвъсходителство имамъ важны работы да вы съобщѭ, които ся касаѭтъ до полицейското служеніе.

Вмѣсто отговоръ министрътъ кывнѫ на непознатыйтъ за да го слѣдува.

А така и станѫ.

Министрътъ послѣдуванъ отъ непознатыйтъ, минуваше чрѣзъ залѫтѫ която бѣше прѣдъ стаѭтѫ му, когато онзи съ высокѫтѫ капелѫ, който бѣше влѣзлъ по-напрѣдъ, дѣто приличаше на чужденецъ, ся прѣдстави прѣдъ министра и му рече по турскы, съ произношеніе което исказваше да е англичанинъ.

— Господине министре! молѭ ви ся да ми допусните да ви поговорѭ.

— Лорде мой, рече министрътъ усмихнѫтъ; радувамъ ся че слѣдъ еднѫ годинѫ познанство ще ся намѣрѭ въ положеніе да ви послужѫ. А честитъ ще ся считамъ ако могѫ да ви направѭ и нѣкое задлъженіе.

— Благодарѭ ви, ваше прѣвъсходителство, рече чужденецътъ.

— И тъй заповѣдайте вы прьвъ. А ты, господине, рече, като ся обърнѫ къмъ оногозь непознатыйтъ, който вървѣше